

A HALÁSZOK VÉGZETE

A megcsonkított holttestek darabjai különös halcsontváz alakot formázva feküdtek a vérfoltos sátor előtt, akárha csak egy ügyes művész rendezte volna el őket. Temur kedvelte a művészetet, ez az alkotás azonban még az ő sokat látott gyomrát is felkavarta. Márpedig épp elég beteg dolgot látott életében, hisz már több, mint tizenöt esztendeje a markancs Esetfelderítő Osztag hadnagyaként szolgált - vagy ahogy egyszerűen csak a nép gyermeke mondaná: efős volt. Az utóbbi hónapokban is egy nagy port kavaró, visszatérő mintázatot mutató gyilkosságsorozat ügyében nyomozott.

A markancs és darkhan területek közt afféle demilitarizált övezetnek számítottak a kolari halászházak és mamutpásztorok által lakott aprócska települések. Hivatalosan nem volt markancs befolyás alatt a vidék, a Vér köteléke és az általuk irányított Esetfelderítő Osztag azonban nem különösebben törődött holmi területi határokkal. Temurt azzal a feladattal bízták meg a törzsfők, hogy valamilyen módon kösse össze ezt az esetet a mostanában igencsak megszorodó rejtélyes gyilkosságokkal.

Amint híre ment, hogy az apró kolari falucska összes lakója különösen brutális módon távozott a szellemvilágba, szinte azonnal kisebb tömeg sereglett a helyszínre, hogy rémülettel vegyes csodálattal vegyék szemügyre a furcsa művészeti alkotást. Temur körülbelül egy órával előttük érkezett lóháton a helyszínre és rá se hederített a háta mögött gyülekezők sajnálkozó susmogására. Kimért mozdulattal szívott bele cigarettájába. A sámánok szerint a havasi kenderből sodort füstölnivaló jó szolgálatot tesz feszültség ellen és Temurra az utóbbi időben bizony rendesen rájárt a rúd. A fősamán sohasem kedvelte és mostanában folyton úgy érezte, semmilyen bemutatott bizonyíték nem elegendő a vén rohadéknak. Ráadásul múlt héten még az elbocsátását is kilátásba helyezte, ha nem sikerül időben felgöngyölítenie az ügyet.

Ahogy a holttestek különös elrendezését vizslatta, megfigyelte, hogy a megcsonkított torzókat afféle gerincoszlopként egyvonalban a hóba fektették, köröttük a levágott testrészeket pedig halszálla szerűen helyezték el. A testek elrendezése és a sérülések alapján Temur számára egyértelmű volt, hogy emberi gyilkossággal van dolga és nehezebb esett volna nem észrevenni az összefüggést az elmúlt pár hónapban történt hasonló esetekkel. A hal, mint összekötő motívum elég konkrét visszatérő elem volt, akárcsak a vízhez köthető helyszínek.

- Mégis ki lehet képes ilyen szörnyűségre? - szólította meg hirtelen egy mögötte toporgó szőkés szakállú halász.

Temur tanácstalan volt a választ illetően, mint ahogy egyre inkább a gyilkosságokkal kapcsolatban is. Nem volt elég használható bizonyítéka, hogy végre elindulhasson valamilyen irányba az ügy.

- Észleltek valami furcsaságot mostanában a környéken? Gyanús idegenek, különös események? - fordult komoran a báméskodók felé, akik láthatóan megrémültek a Temur mellkasáról rájuk meredő szimbólumtól. Vastag fekete kabátjára vörössel a markancsok címerét hímezték, a napkorongba foglalt hold szimbólumát pedig okkal rettegték az emberek a világ minden táján. A törzsfői szövetség, melyet a Vér kötelékének neveznek, kötelezően előírja az irányításuk alatt

álló szervezeteknek, hogy a nemzet címerét magukon viseljék. A fekete egyenruha a hírhedt markancs barlangbörtönökről és kegyetlen munkatáborokról szőtt rémmeséket juttatta a báméskodó kolarik eszébe.

– Sokféle ember megfordul erre felé, kedves uram. – válaszolt végül remegő hanggal egy pocakos férfi. – Mi halászok gyakran kereskedünk különféle népekkel.

Temur a sátor mögötti hóba pöckölte füstölnivalóját és a hóba pottyánó cigaretta mellett egy furcsa, csontból faragott tárgyra lett figyelmes. A potrohos halász zavarában megbotlott, ahogy a hadnagy nagy lendülettel megindult a tárgy felé. Ideges tekintetek gyűrűjében guggolt le a hóba, hogy közelebből is szemügyre vehesse a gyanús nyomot.

Egy durván megmunkált, halfejű bálványt túrt ki a friss hóból a mamutbőr sátor mögött. Ismerős volt neki ez a figura, korábban is látott már hasonlót. Nagy jelentőséget nem tulajdonított a kis szobroknak, a gyilkosságok főként halászfalvakban történtek, ilyen közösségekben igencsak gyakoriak a hasonló szellemszobrok. *Megint egy halpofa...* mormogta sötét tekintettel, miközben újabb cigarettát gyújtott. Úgy néz ki, a szobrocskán kívül megint nem fog tudni más bizonyítékot felmutatni a fősámánnak. Komótosan egyenesedett fel, kezében a bálvánnyal a lovához sétált, majd szótlánul a szörmenyeregbe ugrott.

Egy darabig csak meredten bámulta a faragványt. Ahogy finoman forgatgatta tenyerében, egy különös betűszerű alakzatot vélte felfedezni a kis csontszobor talpán. A markancsok közt kevesen akadtak, akik írástudónak számítottak, Temur kiképzése azonban magába foglalta a betűk ismeretét is.

Talán mégiscsak lesz mit jelenteni a Vér Kötelékének. - gondolta magában, majd szó nélkül, komor arckifejezéssel lovagolt el észak felé. A holttesteket a báméskodókra hagyta, hadd gyönyörködjenek még bennük egy kicsit. Sokáig már úgysem tehetik. Távolról látta közeledni az esetfelderítők takarítóbrigádját: ők majd gondoskodnak róla, hogy a halottak után hátramaradt értékek jó helyre kerüljenek.

Végre újra markancs területen lovagolt. Amint Tungvan felé vette az irányt, hogy jelentsen a fősámánnak, az Önkéntes Oroszlánvadász Kommandó egy kisebb csapata haladt el mellette. Hangosan kurjongatva lóbálták ostoraikat, íjaikat magasan a fejük fölé emelve tisztelegtek vidáman a hadnagynak. Temur tisztában volt vele, hogy ez a tisztelet nem neki, sokkal inkább az egyenruhának szól. Akárcsak a közelben lévő jurtafaluban élő asszonyok félelme, kik szoknyájuk mögé húzva óvták gyermekeiket a fekete kabátos lovastól.

A hóesésben fejébe húzta szőrmesapkáját és úgy lovagolt tovább a lassan feltűnő főváros felé. Eszébe jutottak a furcsa halfejű szobrok és *megborzongott, ahogy egy gurgulázó sikoly hangja tört fel emlékei mélyéről.*

A gurgulázás lassacskán elhalkult, ahogy áthaladt Tungvan megnyugvást jelentő robosztus kapuján. Mellette egy fiatal csikós terelte át ménesét a szarvas- és lókoponyákkal díszített rettenetes kőkapun. Ahogy meglátta Temur sötét egyenruháját, villámgyors tisztelegéssel köszöntötte, a hadnagy pedig könnyed kézmozdulattal viszonzta a gesztust.

A markancs főváros elképesztő mérete mindig is ámulatba ejtette Temurt. Népe valaha volt nagysága és birodalmuk fénykora sokaknak könnyeket csalt a szemébe, ám őt mindig is inkább a város művészien elrendezett jurtái nyűgözték le. Fagyos ujjaival görcsösen emelte szájához cigarettáját, ahogy hangtalanul lovagolt át a lova patái előtt félrehúzódó lakosok között. A fiatalok hangosan kiáltották felé a markancsok mottóját:

- Egység! Vér! Becsület!

Temur lova nyergéből a megszokott kézmozdulattal tisztelgett népe fiainak és a jurtaváros közepén terpeszkedő öreg fémroncs felé vette az irányt. A markancsok hite szerint maga Tengri adományozta a népnek ezt a földterületet, a közepében lévő dombon elterülő roncsmaradványokkal együtt. Bár egyes múltkutatók állítják, hogy egy réges rég elpusztult civilizáció mementója a roncsegyüttes, az elvakult markancs sámánok hamar meggyőzték a népet, hogy főistenük ejtette a város közepébe a robosztus, különös fémből készült építményt. A dombon lévő ősi fémkupac közepéből három rettenetes fémrúd meredt az ég felé, amit a sámánok rendre a Nap három sugarának vagy a Szent Szarvasünő agancsának hívtak. A roncs belsejében a dombon alakították ki a Vér köteléke főhadiszállását, alatta a földbe vájva terült el az Esetfelderítő Osztag méretes gyülekezőcsarnoka.

Temur lovát az egyik kadétra bízta, majd egy újabb cigarettát gyújtva gyalogosan sétált le a fém építmény alatti csarnokba - vagyis a Gyűjtőbe, ahogy az efósok egymás közt hívták. A földalatti teremben szúrós szagú olaj biztosította a fűtést és a világítást, a vörös fény finoman kiemelte a sötét egyenruhán díszelgő címet.

- Üdv itthon, hadnagy! Hogy áll az ügye? - szaladt el mellette a szokatlanul üres teremben egy jókedélyű osztagtársa.

- Áll. - válaszolta egykedvűen Temur, miközben áthaladt a helyiségen.

- Kitartás, testvér! Úgyis elkapod a rohadékot! Egység, vér becsület! - kiáltotta lelkesítően az egyre távolodó katona.

- Egység. Vér. Becsület. - mormogta bajsza alatt Temur, majd a fősámán különszobája előtt álló örök alaposan átellenőrizték a csomagját. Tisztában volt vele, hogy a fősámán nem kedveli és felettese alig várják, hogy valami ürüggyel felmenthessék a szolgálat alól. Az ellenszenv részéről is kölcsönös volt. Az efósok közt egyébként is tudvalevő volt, hogy ezt az állítólagosan nagyhatalmú sámánt politikai elvtársai ültették ebbe a pozícióba, annak ellenére, hogy a vénség képességei igencsak megkérdőjelezhetőek voltak. Miután az örök mindent rendben találtak felszerelésében, egykedvűen lépett be az elfüggönyözött helyiségbe, hogy jelentsen a fejleményekről.

Egy hét haladék is több, mint a semmi, gondolta magában, ahogy távolodott a főhadiszállástól és gyalogosan közeledett a Tungvan külső kerületeiben felhúzott szolgálati jurtalakás felé. A sámán szerint a figura talpán talált karcolat nem lehet betű, úgyhogy jóformán ez a nyom is kihűlni látszott. Ezen mondjuk nem is lepődött meg, hisz mostanában a felettese minden felmutatott bizonyítékról lesajnálóan nyilatkoztak.

Ennek ellenére hálát adott Tengrinek, amiért egyelőre megúszta az elbocsátást, mert bár nem kedvelte a fősámánt, a munkáját viszont annál inkább. Azzal is tisztában volt, hogy az esetfelderítőket nem szokás csak úgy felmenteni és újtukra engedni. Ahhoz túl sokat tudott ő is a Vér Kötelékében zajló titkos folyamatokról, hogy megússza egy egyszerű felmondólevéllel. A markancs törzsfők mindig biztosra mennek a szervezeteikből dezertáló vagy menesztett katonákkal kapcsolatban. A meggyilkolásuk nem vezet eredményre, hisz hitük szerint egy szakavatott sámán bármilyen információt könnyen megszerezhet a szellemvilágon keresztül. Így maradt az életfogytig tartó bebörtönzés és kínzás, ezzel lehetőleg annyira megtörve az illető értelmét, hogy halála után se fecseghessen többé a bizalmas ügyekről.

Cigarettaját elnyomta a hóban majd rögtön újabbat gyújtott, ahogy borúsan haladt a lakónegyed jurái közt. A havazás abbamaradt, lassan estére járt és a szomszéd gyermekek vidáman labdáztak a hóban a kutyákkal. Temur erőltetett mosollyal bölintott feléjük, ők pedig vigyázállásba vágták magukat, igyekezve utánozni a szüleiktől eltanult kötelező tisztelegést. A hadnagy némán leintette őket, majd az otthonához érve belépett a vastag bőrfüggönyökkel takart jurta ajtaján.

- Zaya! Megjöttem! - köszöntötte kislányát, ahogy meglátta az ágyon ücsörögni.

- Apa! Milyen volt a napod? - kérdezte ásítózva, de lelkesen Zaya.

- Találtam egy újabb szobrocskát. - mondta egykedvűen, majd zsebéből elővette a figurát és a kislány elé tette az asztalra. - Kérsz tejet?

- Ühüm. - válaszolta lánya fáradtan, miközben pislogva a csontbálványt vizslatta.

- Ez jobban hasonlít az enyémre, mint a többi. Tetszik!

Temur gerincén furcsa borzongás futott át. Letette az asztalra a kancatejet, elvette a szobrot és a precízen faragott, csontból készült sublóra tette. Egy tucat hasonló halfejű bálvány sorakozott egymás mellett és kezdte úgy érezni, hogy annak ellenére gyűjti őket megszállottan, hogy az ügyet valójában egyáltalán nem mozdítják előre. *Egy hét haladék.* Ennyi ideje maradt, hogy felmutassa az elkövetőt a fősámánnak, ő meg csak gyűjtögeti ezeket az undok figurákat.

Igyekezett összeszedni gondolatait, miközben begyűjtött a kőből rakott teatűzhely alá. A jurta kétrétegű bőrborítása rendkívül jól szigetelt, de azért nem ártott napi egyszer befűteni a helyiséget, amire a kis tűzhely tökéletesen alkalmas volt és még főzni is lehetett rajta. Az efósokat a törzsfői rendelet szerint kötelező volt ellátni ritka, északról hozatott jégbálna zsírral, mely gyors égése miatt hamar meleget szolgáltatott a feladataikból hazatérő katonáknak.

Ahogy a teret egyre jobban betöltötte a füstös illattal párosult melegség, Temur nekivetkőzött és egy bögre forró kumisszal a kezében, cigarettaival a szájában méregette a sublót tetején sorakozó apró csontszobrokat. Egyik rondább volt, mint a másik, mégis mindegyik különös módon hasonlított egymásra. A halfejű, embertestű figurák nyugtalanítóan bámultak vissza Temur szemébe, mintha csak igyekeznének a gondolataiba férkőzni. Oldalra kapta a fejét, *ahogy egy kétségbeesetten hörgő sikoly hatolt át elméjén.* Hirtelen mozdulattal fordult Zaya irányába és kezével véletlenül le is verte az egyik bálványt a szőrmékkel takart padlóra.

Megnyugodott, amint látta, hogy kislánya békésen alszik az ágyon. *Fáradt volt már édesem, ma nagyon sokáig elvoltam*, gondolta magában, majd úgy döntött, neki is jót tenne, ha most inkább álmra hajtaná a fejét. Zaya nem nyúlt az asztalra tett tejhez, így azt húzta le, majd leheveredett lánya mellé és elaludt.

Szörnyű rémálmok gyötörték az éjjel. Zayát látta vérbefagyva feküdni a jurta szőrmepadlóján, kezében az egyik különös, halpofájú figurával. Torkát mintha saját kezűleg vágta volna át, apró testéből a meleg vér hangtalan kis csermelyként csordogált a sublót irányába. A csontbútor előtt a padlón hevert az egyik bálvány és egyre csak szívta magába a gyermek véré. *Zaya kedvenc figurája volt az*. Temur zakatoló elméjét betöltötte a hátborzongató vízió, melytől akármennyire is igyekezett, nem tudott szabadulni. A szellemét gúsba kötő béklyó minden lélegzettel egyre erősödött, míg a bálvány szüntelenül szipolyozta a kis Zaya pirosuló véré. Szörnyű nevetés visszhangzott fülében, ahogy díszes csontkardját maga elé rántva hirtelen felriadt.

Lassan megnyugodott, ahogy elméje kitisztulni látszott.

Éjszaka volt. Csend és nyugalom töltötte be a jurtát, Zaya nem feküdt a földön és a bálvány sem volt a sublót előtt. *Várjunk csak! Már hogyné lett volna ott!*

Az elalvás előtt véletlenül levert figura hangtalanul bámult Temur szemébe a sötét foltokkal szennyezett koszos szőrmén. Komótosan hajolt oda érte, és ahogy felemelte, a talpán a ma reggel találthoz hasonló furcsa betűszerű karcolatra lett figyelmes.

Kapkodva ugrott fel és szórta a földre a sublóton sorakozó összes kis figurát. Zihálva rakosgatta őket ide-oda a szőrmepadlón, miközben egyre csak kapkodta a fejét. *Betűk! Hisz ezek tényleg betűk!*

Észrevette, hogy a tucatnyi figura mindegyikén kivehető írásjelek láthatóak, melyek leginkább az „M”, a „K” és az „A” betűkre hasonlítottak. Görcsösen igyekezett rendezgetni a figurákat, de semmi számára ismert szót nem sikerült kihozni a karcolatokból. Úgy érezte, forró nyomon jár, ám mégsem volt elég tiszta az elméje, hogy megfejtse a rejtvényt. Ezek írásjelek. *Valamit jelenteniük kell!*

- Kam. Kama. Mak... - formálgatta a szavakat szájával, miközben egy kihűlt kumiszos bögrét emelt le a teatűzhelyről. - Amk. Maka. Akmak... *Gyerünk már!*

Akárhogy is erőlködött, egyszerűen semelyik szót sem érezte elég értelmesnek. Cigarettára gyújtott a lassan kihűlő jurtában és zilált hajával babrálva igyekezett messzebbre is szemügyre venni a földön heverő faragványokat. *Talán valamiféle név lehet? Amak... Kamaka...*

- Amkaaaaaa. - megesküdtött volna rá, hogy Zaya suttogását hallotta maga mögött. Hátranézett, de a kislány továbbra is békésen aludt az ágyban. Amint visszafordult a sublót irányába, hanyatt vágódott az ijedtségtől.

- Amka! - Zaya üveges tekintettel állt előtte, elvágott torokkal, vértől iszapos szőrmékbe burkolózva. Hirtelen elsötétült minden.

Szörnyű fejfájással ébredt a hideg jurtában, a sublót előtt a szőrmepadlón, talpukkal felfelé egymás mellé rakva négy figura sorakozott, a beléjük karcolt furcsa írásjelek az „Amka” nevet formázták. *Hát mégsem álom volt!*

Temur úgy érezte, olyan nyomra bukkant, amit egyedül nem lesz képes megfejtani. Lánya legnagyobb bánatára aznap reggel is korán hagyta el kihűlt lakását. Gyalogosan sietett át a jurták között, a kényszeredetten szalutáló városlakókra rá se hederítve. A Gyűjtőhöz érve se szó se beszéd, eloldozta szolgálati lovát, és rohamtempóban indult keletnek, a leghírhedtebb markancs barlangbörtön irányába. Attól tartott, hiába jelentene a legújabb fejleményekről a fősámánnak, talán ugyanúgy semmibe vennék a nyomot, mint az eddigieket is. Valami konkrétabb kellett. Valami, amivel már biztosabb lábakon állhatna az ügy. Pontosan tudta, hogy ki az, aki segíthet neki.

Gázálarcban, jeges hangulatban érkezett a sötét barlang bejáratához, ahol két fiatal, egyenruhás legény köszöntötte. A markancs barlangbörtönöket mindig erősen radioaktív területeken létesítik, ezzel csökkentve minimálisra a szökésre való hajlamot. Megfelelő védőfelszerelés és gázmaszk nélkül ugyanis percekben belül súlyos sugárfertőzést szenvedhet el egy szökevény és ezzel a rabok is tisztában voltak.

A kompexumba érkezve végre megválhatott a számára kényelmetlen védőálarcától és óvatosan adta át az egyik fiatal börtönőrnek. Két másik egyenruhás fogta közre, így kísérték át a börtönsámán által vezetett gyengélkedőbe, ahol a kötelező sugárfertőzés ellenőrzést végezték el rajta.

- Hadnagy. Jó újra látni. - köszöntötte a sámán.

Temur komor bölintással viszonzta az üdvözlést és leült a kőből faragott jéghideg priccsre.

Miután elvégezték rajt az unalmas szertartást, majd a sámán megáldotta a Nap és a Hold nevében, végre megkapta az engedélyt, hogy meglátogassa a cellákat.

Egy tapasztalt börtönőr kíséretében sétált végig a sötét barlangjáratokon.

- Már megint *ahhoz a szörnyeteghez* jött, hadnagy? - gyújtotta meg Temur cigarettáját az idősebb őr.

Temur szótlanul lépdelt tovább, orrán fújva ki a füstöt.

Ahogy áthaladtak egy mamut agyarakból kialakított rácsos kapun, egy jókora belmagasságú, hideg és emberszagtól bűzlő terembe érkeztek. A két szintes barlangcsarnokban kialakított cellákból csak úgy záporoztak a szitokszavak.

- Kitaposom a rohadt beledet, te szemét efós! - rázta a csontrácsokat egy vézna mezítlás fogvatartott. Lábai meg voltak feketedve, a sámán gyengélkedőjét láthatóan nem sűrűn látogatta.

- Küldje be hozzám, főnök, kérem! Megemlegeti, amit tőlem kap! - nyúlkaált ki a cellájából az alsó szinten lakó egyik nagydarab elítélt. A jól megtermett rabok mindig

kapóra jöttek a rendszernek, a barlangbörtönök mélyén ugyanis általában különféle ércek bányászata zajlott.

- Eltévedtél virágszálam? Útbaigazítalak szívesen. - somolygott felé bal oldalról egy vörösre mázolt ajkú, kopaszodó börtönlakó.

- Elég legyen, mocskos csürhe, takarodjon mindenki a sarokba! - kocogtatta végig dühösen súlyos csonthusángjával a mellette lévő cellákat a smasszer.

- Adjon nekik, főnök! Ezek nem tisztelik a rendszert! Éljen a Vér Köteléke! - üvöltözött fentről egy loboncos markancs harcos. Temur tudta, hogy a néphez hű katonákat csak különösen kegyetlen büntettekért zárják be, úgyhogy kétsége sem volt afelől, hogy hasonló nézeteik ellenére, ez a cellatöltelék sem bánna vele kesztyűs kézzel.

A kiabálások egyre halkultak, ahogy Temur és kísérője végre áthaladtak a cellák csarnokán. A terem végén átellenben egy különteremhez érkeztek, melyet súlyos kőkapuval zártak el. A smasszer arrébb tolta a csontból készült reteszt és ahogy fújtatva résnyire nyitotta a kaput, hűvös huzat csapta meg arcukat. A rutinos őr Temur kezébe nyomott egy gázálcot:

- Innentől magára maradt, hadnagy. Két perce van. Jó mulatást! - amint Temur belépett a fagyos terembe, az egyenruhás lassan becsukta kőkaput. - Ne aggódjon. Itt leszek, ha valami gond lenne. - súgta oda biztatólag

A kapun belépve egy felül nyitott jéghideg terembe ért, minek közepén anyaszült meztelen ücsörgött egy tar kopasz, tetovált elítélt. A barlang felső nyílásán át behulló színpompás hópelyhek jelezték a hadnagy számára, hogy a sugárzás szintje rendkívül magas a fedetlen teremben.

Súlyos csend kúszott a fedetlen teremre, a hópelyhek hangtalanul szállingóztak, a gázmaszkon átáramló lélegzetvételek egyre szaporábbnak és hangosabbnak tűntek. A hóban kuporgó tetovált fogvatartott mosolyogva meredt maga elé.

- Az utóbbi hónapokban hanyagoltál, bátyó. - szólalt meg mozdulatlanul a borotvált fejű és elmosolyodott, ahogy egy kezébe pottyant radioaktív hópelyhely feloldódott a tenyerében. - Valami csúnya ügyön dolgozol, ha jól sejtem.

- Nem vagy többé a testvérem, Tassar. Ezt te is pontosan tudod. - lépett közelebb Temur. - A Vér Köteléke csak azért tart itt téged, hogy ha a szükség úgy hozza, hasznodat vegyük.

- Ééés úgy látom, most úgy hozta. - tápázkodott fel Tassar, miközben unottan ropogtatta elgémberedett végtagjait. - Család hogy van? Anyánk? - kérdezte egykedvűen.

- Két hónapja meghalt. - válaszolt halkán Temur.

- Ó, hát ez sajnálatos. Egyszer sem látogatott meg. - mosolygott kihegyezett fogaival a tetovált férfi. - Veled mi újság? Még mindig beszélgetsz a halott lányoddal?

Temur nagyot nyelt. Hirtelen felrémllett előtte a kis Zaya vérben tocsogó teste. Öccse tekintetéből érezte, hogy sokkal többet tud róla, mint szeretné, ezért inkább a lényegre tért:

- Nincs sok időm, Tassar. - szűrte a gázálarc alól a szavakat - Sámánként te szoros kapcsolatot ápolsz más síkok lényeivel is. Mit tudsz egy Amka nevű szellemről?

Tassar elfintorodott.

- Tulimaq...

- Hogy ki? - kérdezett vissza meglepetten Temur.

- Egy ostoba sámán északról. Amka megalkotója. - válaszolt Tassar.

- Tulimaq. - ízlelgette a különös tenjak nevet a hadnagy. - Mit kell tudni róla?

A tetovált sámán nagyot sóhajtott:

- Tulimaq nagyzási tébolyában igyekezett a legnagyobb hatalmú szellemet létrehozni, aki által mind a mi világunkat, mind a szellemvilágot uralhatja. - Tassar mindig is lenézte a gyenge, de ennek ellenére nagy babérokra törő kollégáit, hiszen ő maga rettenetes hatalmú sámánnak tartotta magát és magas pozíciót töltött be a Vér Kötelékében, egészen a bebörtönzéséig. Néhány éve a radikális markancsokból verbuvált Hófarkasok nevű titkos szekta élén puccsot szervezett és megpróbálta megbuktatni a törzsfőket. Sajátos filozófiája szerint ugyanis ideje lenne visszafoglalni a Jégháborúban elvesztett területeket és céljaihoz állítólag a Hófarkas szellemének támogatását is megnyerte. - Ha jól sejtem, Amka elszabadult egy csöppet. - folytatta unottan.

- Legalábbis úgy tűnik sok brutális gyilkossággal hozható kapcsolatba. - válaszolt Temur.

- Chh... Hát persze. Amka már átvette felette az irányítást. - konstataulta kifejezéstelen arccal Tassar.

Temur pontosan tudta, hogy öccse felsőbbrendűség érzése nem ördögtől való, Tassar ugyanis szerinte is őstehetségnek számított. Tanonc korában alig négy óra alatt teljesítette a *Nagy futást*, ami legtöbb társának legalább egy napba, vagy inkább az életébe került. A legendák szerint egy különösen hatalmas erejű farkas szellemét sikerült maga mellé idéznie, aki azóta is minden pillanatban vele van.

- Hol találom ezt a Tulimaq nevű fickót? - bökte ki végül a maszk alól Temur.

- Ugyan mi okom lenne többet mondani, bátyó? - téblábolt a sugárzó hóban mezítláb a kopasz sámán. - Te és a drágalátos törzsfőid bezáratok ide, hogy életem végéig itt rohadjak.

Temur nem akart vitába szállni öccsével. Régóta ismerte és pontosan tudta, hogy nem érdemes. Tassar elítélt bűnöző volt, aki kizárólag azért élvezhette a börtönlakók szörnyűséges életét, mert még a Vér Köteléke is jobban rettegett tőle holtan, mint élve.

- Igazad van. - fordult a kőkapu felé Temur - Így is elég információt kaptam. Utánanézek ennek a Tulimaqnak. További jó rohadást. *Testvér*.

Tassar hegyes fogait villogtatva mosolygott bátyja után. Kedvelte testvérét, annak ellenére, hogy ideológiájuk nem is különbözhetett volna jobban egymásétól. A testvéri kötelék azonban különösen erős kapcsot biztosított kettejük közt és ezt Temur sem tagadhatta le. Öccse bebörtönzésekor ő volt, aki kiharcolta a törzsfőknél a magáncellát és a kínzásokat is igyekezett a legminimálisabbra csökkenteni.

Tassar tisztában volt vele, hogy sokkal tartozik szeretett bátyjának és volt egy olyan érzése, hogy nem mostanában fogják újra látni egymást, ezért úgy döntött bedob egy újabb csontot.

- Uki. - szólt bátyja után kimért hangon.

- Parancsolsz? - fordult vissza Temur, ahogy épp nyitni készült a kőkaput.

- Egy Uki nevű tenjak lány túlélte Amka támadását. Én a helyedben felkeresném. - vetette oda mintegy mellékesen a fontos információt, mielőtt lejárt volna az idejük.

Temurnak fogalma sem volt róla, öccse honnan tudja mindezt, de abban biztos volt, hogy sámáni képességei mit sem csökkentek a fogvatartása alatt. Nem lett volna meglepődve, ha kiderült volna, hogy Tassarnak nem csak a szellemvilágban vannak őrszemei, de a mi síkunk történeteiben is rajta tartja a szemét valamilyen módon.

Míg ezen morfondírozott, éjfekete varjú röppent be a barlang fenti nyílásán, egyenesen öccse vállára. Megesküdött volna, hogy a madár a kopasz sámán fülébe súgott valamit mielőtt továbbrepült volna. Tassar bátyjára sandított és sunyi mosollyal vonta meg vállát.

Temur szó nélkül lépett ki a kőkapun. Ahogy záródott mögötte a súlyos szerkezetet, úgy nehezedtek lelkére öccse búcsúszavai:

- Add át üdvözlétem a kis Zayának... Vagy tudod mit? Inkább majd üdvözlöm én magam. - kiáltott utána Tassar és rekedt nevetése épp oly nyugtalanító volt, mint a sámán maga. A Temur szívéen csüngő jégcsapok a mai nappal is vastagodtak egy kicsit.

A súlyos kőkapu bezárult a hadnagy mögött és megkönnyebbülten vette le a maszkot. Ahogy haladt kifelé a barlangból, egyre csak egy név visszhangzott a fejében. *Uki.*

Egy napi lovaglásra a fővárostól, a markancs területek határán jókora tenjak fókavadász település terpeszkedett. A házakat főként sötét színű kőből és bálnacsontból építették, így messziről kitűnt a hófehér tájból. A méretes falu közepén helyezkedett el a helyiek közösségi tere, a fekete kőtéglákból kirakott, kupolás tetejű kocsmá.

Temur sötét tekintettel húzta félre a bejárat elé lógatott vastag fókabőrt és belépett a füstös helyiségbe. A markancs egyenruhára a legtöbb iszogató prémvadász rá sem hederített, néhányan azonban látványos mozdulatokkal tisztelegtek a hadnagynak. A tenjakok és markancsok sokáig szövetségben álló népek voltak, a Jégháború idején is vállt vállnak vetve küzdöttek az ellenséggel. A fóka- és bálnavadászok egyébként is kemény emberek hírében álltak, nem állt messze tőlük a markancsok ideológiája és katonai rendszere.

Ahogy a súlyos kőből faragott söntéshez lépett, a kocsmároshoz fordulva egyből a lényegre tért:

- Nem hallottak esetleg egy Tulimaq nevű környékbeli férfiról?

Nyelvi korlát nem volt közöttük, ugyanis a tenjakok közt a markancs is hivatalos nyelvnek számított, a fókavadászok gyakran kereskedtek déli szomszédaikkal.

A pult mögött álló megtermett fickó a fejét csóválta, ahogy kérdőn körültekintett a pultnál ücsörgő többi vendégen.

- Nekem sem ismerős. Nem ide valósi lehet. - tette hozzá egy nagydarab tenjak bálnavadász, vastag markával szája elé emelve valami bűdös, gőzölgő italt.

- Hé, én tudom! - csattant fel egy fiatal halász - Ez nem az a rozmáron lovagló ördögös bolond?

- Dehogynem! Tényleg! - erősítették meg többen is.

- Hát persze! Megvan már! - törtek elő a kocsmáros ködös agyából az emlékek. - Hozzánk is gyakran betért egy időben. Furcsa szerzet, az egyszer biztos.

- Látták esetleg mostanában? - kérdezte Temur.

- Néhány hónapja nem járt nálunk. - csóválta a fejét a pult mögött álló nagydarab férfi, majd elébe csúsztatott egy bögre sirálybort.

- Az Uki név mond valamit esetleg? Fiatal lány északról, amennyire én tudom. - dobta be komor arccal a következő kérdést Temur, majd belekortyolt a szörnyű nedűbe. Az ő ízlése sokkal inkább az erjesztett kancatejhez szokott, a kumiszt nagyon kedvelte, ám a sirály- és hermelinbor egyáltalán nem az ő műfaja volt, már csak elkészítésük módja miatt sem.

- Uki... Uki... - ízlelgette a nevet egy rozmártenyésztő.

- Uki! - lépett mellé egy szakállas halász - Hát persze, hogy ismerem! Az öreg Nanouk jó barátom volt, tenger nyugosztalja. - vette lejjebb a hangerőt, ahogy öklét szíve elé emelte.

- Nanouk? - húzta fel szemöldökét a hadnagy.

- Uki apja. Szegény lány, a családban mindenki megtévelyült a hosszú sötétség alatt és kivégezték egymást. Csak ő élte túl a szörnyű tragédiát. Különösen szép, világos szemű gyerek volt, ha jól emlékszem. - folytatta a szakállas.

- Szomorú eset. - bólogatott mellettük egy fókaképű lékvágó.

- Ha jól tudom Tuktu fogadta be a lányt. Ő is halászatból él fenn a tengernél, bár mostanában nem hallottam felőle. Nem messze innen, északra lakik. Könnyen fel fogja ismerni a kunyhót, bálnacsontokkal van kirakva az oda vezető út. - igazította útba az északi halász.

- Jó öreg Tuktu, mindig is szeretett nagyozni. - nevetett a kocsmáros.

Ennyi információ éppen elég volt Temurnak, hogy tovább lovagoljon északnak. A fókavadász faluban terjengő bűz egyébként is egyre jobban marcangolta orrjáratait. Néhány apró fémdarabot tett a pultra, ezzel köszönve meg a körülötte ácsorgók segítséget. Kiitta bögréjéből a maradék sirálybort és sietős léptekkel lépett ki a kocsmából. Többen tisztelegtek, ahogy elhaladt mellettük.

A tenger felé tartva egyre elviselhetlenebb volt a hideg, útja alatt néhány rozmárscapaton kívül nem látott mást, csak a végtelen fehérséget. Szerencséjére már napok óta nem esett a hó, így könnyű volt a járás a terepen. Már messziről feltűnt neki a tengerparti sziklák között bálnacsontokból kirakott, impozáns látványú útvonal.

Ahogy a csontok gyűrűjében a hókunyhó felé közeledett, érezte, hogy valami nincs rendjén.

Baljós szél süvített a kupola alakú, kétrészes kunyhó felett, az égen körözve sirályok rikácsoltak szüntelenül. Tuktu és családja holtteste szétszórva heverték a hóban, a levegőt friss vér szaga töltötte be. *Egy újabb gyilkosság.*

Egy Temur korabeli, körülbelül negyven tavaszt látott férfi, egy valamivel fiatalabb nő és két serdülőkorú fiú teste feküdt a hóban. Egyikük nyakán jókora vágás éktelenkedett és Temur szívéen törként hatolt át egy átvágott torkú gyermek emléke.

Az Uki nevű lányt egyikük holttestben sem vélte felfedezni. Cigaretta gyújtva járkált a testek között, mikor belebotlott a hóból félig kiálló Amka szoborba. Ahogy arrébb rúgta a halpofájú faragványt, a kunyhó irányából kelet felé tartó lábnyomokat vélte felfedezni a néhány napos hóban. *Megvagy!*

Fél órányi lovaglás után a távolban egy sötét sziklaegyüttes tűnt fel és úgy látta a lábnyomok is abba az irányba vezettek. Ahogy közeledett a kőtömbök felé, az egyik szikla takarásából hirtelen egy szőrmébe burkolódzó, törékeny nőalak ugrott elő, majd szaladni kezdett a tenger felé.

- Hé te ott! Megállj! - kiáltott a nyeregből Temur és lova oldalába sarkalva a lány után ugratott.

Könnyen utolérte és lovával elébe vágva egy jókora szikla elé terelte a különösen világos szemű tenjakot.

A lány érezte, hogy sarokba szorították, így inkább feladta. Unottan fordult a hadnagy felé:

- Mit akar tőlem?

- Miért menekültél el Tuktuéktól? Amka szobra újra lecsapott, igaz? - kérdezett vissza a hadnagy.

A lány meglepetten húzta fel a szemöldökét, nem értette, honnan tudja mindezt a lóháton érkezett idegen.

- Maga ezt nem érti. Az a szobor átkozott. Tuktu is mi a francnak tartotta meg. Ha tudtam volna...

- Meséld el mi történt. - nézett a lány szemébe sötéten a hadnagy, miközben mindketten feltápászkodtak a hóból.

- Tuktuéknál laktam néhány hónapja, mikor egyszer csak az egész család furcsán kezdett viselkedni. Lassan náluk is egyre több gyanús esemény történt, így hát tegnap éjjel megszöktem és azóta itt bujkálok - mesélte rémülten Uki.

- Ennyi? - gyújtotta meg cigarettaját Temur.

- Mi az, hogy ennyi? Mit akar még? - vágott vissza az egyre jobban felbátorodó lány.

- Tuktuék meghaltak. - vetette oda fásultan a hadnagy.

- Nem én voltam, ha erre céloz. - kérte ki magának a feltételezést Uki.

- Nem célzok én semmire. - szívott bele a havasi kenderbe Temur, majd folytatta - Tulimaqot akarom elkapni. És szükségem van a segítségedre.

A lány megborzongott a sámán nevének hallatán. Eszébe jutott a bőrrojtok alól zsigereibe bámuló jeges tekintet.

- Mégis hogy segíthetnék én?

- Amka tudja, hogy túlélted az ámokfutását. Tulimaq valószínűleg hónapok óta keres téged. - válaszolt Temur, és maga sem volt biztos benn, hogy ez valóban így van-e - Ezt kihasználhatnánk. - fejezte be végül a gondolatmenetet.

- Én legyek a csali? Még mit nem! - csattant fel dühösen Uki - Magának fogalma sincs róla, mire képes az a szobor!

- Pontosan tudom, mire képes. - válaszolt jeges tekintettel a hadnagy.

- Egy frászt! Maga csak egy nyomozó! Kívülállóként marha könnyen beszél, de nem a maga családjába férkőzött be az a halpofájú rohadék! - kiabálta feszülten a tenjak lány.

- Tévedsz. - szívott egy újabb slukkot Temur.

A lány döbbsen nézett a hadnagyra, aki halkán folytatta:

- Valamivel több, mint egy éve egy halászfalu piacán láttam meg azt a furcsa faragott szobrocskát. - mondta halkán, miközben sötét fellegek lepték el ráncos homlokát - A kislányom, Zaya mindig is szerette a halacskákat és miután a feleségemet elvesztettem, nagyon egyedül érezte magát.

Uki szótlánul hallgatta a keserves monológot.

- Útjaimról hazatérve mindig igyekeztem a lányom kedvére tenni és gyakran állítottam haza különféle apró ajándékokkal, amiktől Zaya jó kedvre derült. - folytatta a hadnagy, miközben a sűrű kenderfüst könnyeket csalt a szemébe. - A halfejű figura különösen a szívéhez nőtt. Egy fél év elteltével már egyre erősebben ragaszkodott hozzá. Gyakran ingerült lett, ha akár csak egy pillanatra is meg kellett válnia tőle. - hangja elcsuklott - Én bolond... Miért nem figyeltem jobban?!

- Mi történt? - kérdezte Uki, ahogy ismerős borzongás járta át a testét.

- Elvette tőlem! Az a rohadt bálvány elvette tőlem! - hörögte könnyeivel küszködve Temur és lelki szemei előtt tisztán látta a kis Zaya testét a vérfoltos szőrméken. - Önkezeléssel vetett véget az életének az én kincsem... Akármit is suttogott neki az a halképű szörnyeteg, most ugyanazt suttogja a többi áldozat fülébe is!

Egy pár pillanatig csend telepedett közéjük, majd Uki szólította meg a könnyeit törölgető hadnagyot:

- Ha Tulimaq meghal, a szellem is eltűnik?

- Megölni nem fogjuk. Az élők hasznosabbak a törzsfőknél, mint a holtak. A börtönrendszerünk egyébként is meggátolja a sámánokat, hogy kapcsolatba lépjenek szellemeikkel - szűrte a szavakat Temur, miközben eszébe jutott öccse, aki röhögve képes fittyet hányni ezekre a szabályokra.

Uki egy pillanatra elgondolkodott, majd egyenesen Temur szemébe nézett:

- Rendben segíték. Mi a terv?

A terv pofon egyszerű volt. Rászedtek egy idős környékbeli sámánt, hogy jó fizetség ellenében végezzen el Uki elméjében egy tisztító szertartást a szellemvilágon keresztül. Így talán Amka valamilyen módon felfigyel a jelenlétére és Temur remélte, hogy ezáltal Tulimaq is érdeklődést mutat a holléte iránt. Úgy állították be Ukit, mint aki az utóbbi időben teljesen megzavarodott és a lány meglepően jól alakította a tébolyodott bolondot. Talán a történetük nem is állt olyan messze a valóságtól, mint hitték.

Görcsösen grimaszolva, bugyuta hangokat hallatva heveredett le az apró, fókaszírral fűtött sátor közepére, miközben Temur odakint várakozott.

Az öreg sámán reszelős énekkel indította a szertartást, majd hangos dobolásba kezdett, ezzel hamar transzba juttatva Ukit is. A kellemes szaggal égő füstölők és a torokhangú kántálás hamar a szellemvilágba juttatták a sámánt, ahol aztán furcsa érthetetlen énekkel köszöntötte segítőit. Uki a tekergő apró füstfelhők között különféle állatalakokat vélt felfedezni, akik egyre csak táncoltak az ütemes dobolás dallamára. Volt köztük fóka, sirály, róka, és sok más kisebb alak a tenjak segítőszellemek közül. Szívverése egyre gyorsult, ahogy átadta magát a révületnek. Lelke mintha kilépett volna a testéből. Hirtelen megpillantotta magát kívülről, ahogy az öreg sámán előtt fekszik a sátor közepén. Homályos tekintetét a füstölgő állatalakok felé kapkodta, akik megannyi szorgos kis kísértetként cikáztak körülötte.

Az vénember és segítői igencsak kitesznek magukért - gondolta magában, mikor hirtelen mintha egy súlyos kötömb nehezedett volna a szívére. Lelki szemeivel hallani vélte gyorsuló légzését miközben egy soha nem tapasztalt kétségbeesés lett úrrá rajta. Egy láthatatlan fenyegetés kerítette hatalmába, ami elől akárhogy is próbált menekülni, nem tudott. Valami a szellemsíkon tartotta.

Az idős sámán teste rángatózni kezdett, ahogy a füstként cikázó állatalakok egyre torzabb figurákká alakultak. A kántáló torokének gurgulázó hörgésbe fulladt és az öreg sűrű vért kezdett öklendezni, ahogy csontkésével hirtelen hasbaszúrta magát. *Amka újra lecsapott.*

Uki minden erejével igyekezett visszatérni testébe, vagy bárhova, csak el innen. Akármelyik lidérces rémálmába szívesen menekült volna a mellkasát egyre csak fogva tartó súlyok alól. Magasan lebegve, láthatatlan kezeivel próbált egyre csak úszni földön heverő teste felé. Hirtelen elsötétült minden és a szellemállatok egy villanás alatt foszlottak szét, amint a sámán gurgulázva előreesett.

A szurokszerű sötétség halkan ereszkedett Uki elméjére, miközben különösen ismerős kaparászó hangokat látott a kavargó feketeségben. A körötte hullámozó massa szörnyűséges alakot kezdett ölteni és Uki egyre csak levegőért kapkodott a mellkasára nehezedő nyomás alatt.

Hideg szellő cirógatta meg meztelen nyakát és a sötétségben terjedő rothadó halbűz lassan börtönbe zárta elméjét.

A testét körbe ölelő éjfekete masszából egy halkoponyájú, végtagok nélküli torzó bontakozott ki és kéjes mosolyra húzta dögszagú pofáját.

- Uki. - visszhangzott az emberfeletti suttogás a végtelen térben.

Temur épp időben érkezett és egy jól irányzott pofonnal zökkentette vissza a lányt a valóságba. Az idős sámán nem volt ilyen szerencsés: saját vérebe fulladva, összekuporodva hevert a sátor szemközti sarkában.

- Tudja. - zihálta Uki - Amka már tudja. - megborzongott, ahogy az öreg holttestére nézett.

Temur bólintott. Most már nem volt más dolguk, mint várni, míg Tulimaq megérkezik.

Rájuk esteledett, mire elégették máglyán az idős sámán testét. A lángnyelvek közt cikázó állatalakok jelezték, hogy az öreg, segítőinek hála sikeresen átért a szellemvilágba. Bár Ukinak nem említette, Temur azért sejtette, hogy Amka bajt okozhat a szertartás során és bár nem akart újabb halálesetet az ügy miatt, a markancs törvények elég rugalmasak ahhoz, hogy később ne vegyék elő civilek beáldozásáért. Reménykedett benne, hogy ezzel sikerült idecsalni és elkapni a gyilkost, így a cél végül majd szentesíti az eszközt. Az állati szőrmékkal magasan megrakott máglyának is fontos szerepet szánt: remélte, útjelzőként használ majd annak a rohadéknak, hogy idetaláljon.

Uki és Temur már jó pár órája a halott sámán sátrába várakoztak, amikor már leégett a tűz és Tulimaq valóban megérkezett. A hűvös szél hangosan kocogtatta egymáshoz a ruhájára aggatott bálnacsontokat, ahogy rozmárháton haladt a színpompás éjjeli égbolt alatt. Az arca előtt himbálózó fém- és csontdarabok baljós csilingelése tűként döfte át az éjszaka csendjét. Uki megborzongott odabent.

Az eltakart arcú sámán komótosan szállt le a hatalmas agyarú rozmárról és belépett a sötét sátorba.

Temur egy villámgyors mozdulattal rúgta oldalba a megdőbbent sámánt, aki tompa puffanással zuhant a bőrpadrólra.

A hadnagy fókaszír lámpást gyújtva lépett a földön fekvő Tulimaq fölé, mögötte Uki közeledett óvatosan. A sámán veszett kutya módjára morogta a szavakat a lányra:

- Teeee! Téged akar Amka!

- Azt lesheti. - vágott közbe Temur, miközben egy rettenetes rúgással telibe trafálta a sámán elfüggönyözött arcát. A csilingelő csontok és kövek alól egy pillanatra sötét, rücskös bőrű pofa villant fel és Uki beleborzongott a látványba.

- Markancs egyenruha... Mi dolgoz velem, te rohadt efós? - köpte ki a vért a bőrröjtök alól Tulimaq.

- Megölted a gyereket, te személtáda! - kiáltotta megvadultan Temur.

- Én aztán nem öltem meg senkit. - szűrte a szavakat rothadó fogai közt a sámán.

- A szobrocskák! Azok az átkozott Amka szobrok! Te faragtad őket! - szakadt le az arcot takaró bőrfüggöny egy újabb rúgástól.

Uki egyre szaporábban vette a levegőt a sötétben, miközben Temur a sámánhoz hajolt és ruhájánál fogva megragadta.

- Ostobák. - fakadt ki Tulimaqból egy gurgulázó nevetés. - Amka kiválasztott engem! Hiába is ölnél meg. Elég nagy már a hatalma. Ha én nem leszek, majd választ magának másik szolgát!

- A halál túl könnyű lenne neked. - válaszolt hidegen a hadnagy. - Elintézem, hogy életed végéig egy fagyos cellában kuksolj, te rohadék!

A sámán a semmiből rántotta elő törét és egy hirtelen mozdulattal nyakon szúrta a markancs hadnagyot.

Uki felsikoltott, ahogy Tulimaq lassan felegyenesedett.

Temur sokkos állapotba került és a sötét sátorban köré vetültek élete fontos eseményei. Vidám kadétévei könnyeket csaltak a szemébe, esküvője és kislánya születése melegséggel töltötte el kihűlő szívét. Látni vélte tetovált öccsét, ahogy mutáns csatlósaival háta mögött végig masírozik Tungvan utcáin. A puccs után kialakult káosz hangjaitól összeszorult a gyomra, a zavargásokban meggyilkolt szerelme sikolya éles kardként döfte át szívét. Nem tudta megmenteni. Ahogy a kis Zayát sem. Elbukott.

Tulimaq kimért mozdulattal szúrta keresztül Temur szemén a hegyes csontkést. Az Esetfelderítő Egység hadnagya rongybabaként hullott a padlóra. Elbukott.

Munkáját Uki végezte be. Egy jókora csontszigonyt kapott fel a sátor sarkából és kétségbeesett sikoltással szúrta keresztül vele Tulimaq mellkasát. A sámán ragyás képére kiült a döbbenet. Szemei elkerekedtek, ahogy tekintete találkozott Ukiéval.

- Ezt a családomért! - egy gyors mozdulattal kirántotta a szigonyt és a sámán hörögve csuklott Temur teste mellé.

Ukit magával ragadták az események sodró hullámai és szemei fennakadtak, ahogy eszméletét veszítve végül ő is összeesett.

Valahol a távolban, egy barlangbörtön közepén kopasz fejű, tetovált sámán ücsörgött a szivárványszínű hópelyhek alatt. Lehunyt szemhéjai alatt ide-oda cikázó tekintete jelezte, hogy lelke valahol máshol jár.

Egy másik síkon Tulimaq szelleme sietve igyekezett eljutni a homályfolyóhoz, gyakran tekintve hátra, mintha csak sejtené, hogy üldözik. A sötétség ködéből ráugró vörösen vibráló szellemfarkasok földöntúli üvöltéssel kezdték el marcangolni.

- Ne! Kérem! Segítség! - visítozott a sámán szelleme, ahogy feltűnt előtte Tassar tetovált ködalakja.

- Sámántestvérem! Könyörgöm! Segíts átkelni!

Temur öccse azonban bosszúálló típus volt:

- Te itt sosem jutsz át. - suttozta, miközben a farkasok egyre csak tépkedték Tulimaq folyton visszanövő testrészeit.

- Kegyelem! - hörögte Temur gyilkosa. - Nem én voltam! Amka kényszerített!
- Amka, mi? - fordított hátat a szenvedő tenjak léleknek Tassar. - És hol van most Amka?

- Nem... tudom. - nyögte Tulimaq, miközben a szellemfenevadak újra letépték a lábait. - Gondolom új szolgát talált magának... Igen... - köpte a vért fuldokolva - *Uki!*

Tassar több szót nem fecsért a visító szerencsétlenre. Szellemképe lassan elhalványult és Tulimaq keserves üvöltése betöltötte a végtelen teret. Azt beszélük, a farkasszellemek azóta is marcangolják és hörgése sötét intelemként visszhangzik a homályfolyó felé igyekvő holtak szívében.

Tassar tekintetét bosszúvágy árasztotta el, ahogy lassan visszatért a révületből. Szeretett bátyja képe lebegett szemei előtt, ahogy hópelyhekkkel borított teste lassan felegyenesedett.

- Uki. - suttogta a lány nevét gyűlölettel.

Különös bűntatot érzett testvére halálával kapcsolatban. Ködös emlékeiben felrémlt, hogy Temur mennyit segített neki fiatal korában, mikor külön kisfiúként nehezen illeszkedett be a kötelékbe. Mellette volt akkor is, mikor a Hófarkasok lázadását levertek, mindazok ellenére, hogy feleségét elvesztette az utcai harcokban.

Igen. Vele ellentétben, testvére jó ember volt. Nem ilyen halált érdemelt. Gyilkosai megkapják, ami jár nekik és ezért ő maga fog kezeskedni.

Úgysem tervezett már sokáig itt maradni.

Uki nyomasztó, sötét ürességben találta magát. Friss tenger illata csapta meg pirosuló orcáját, körötte halacsák ficáinkoltak a végtelen ūrben. Az otthon különös melege csengett füleiben, ahogy meglátta a sötétségből kibomló halkoponyájú alakot.

- Hol vagyok? - kérdezte a jelenéstől zavarodottan.

- Otthon vagy, gyermekem. Otthon. - húzta kéjes mosolyra fogsorát a halképű szörnyeteg, és Ukit elnyelte a csillagos tenger.

Amka, *a halászok végzete*, új szolgát talált magának.